

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Maastricht, van 7 maart 2011 in zaak nr. 10/19179 in het geding tussen:

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

Procesverloop

Bij besluit van 7 mei 2010 heeft de minister van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen opnieuw afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 7 maart 2011 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister voor Immigratie en Asiel een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister voor Immigratie en Asiel, thans de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepsschrift is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de staatssecretaris wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2. De staatssecretaris klaagt in de enige grief dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij in het besluit onvoldoende heeft gemotiveerd dat van het asielrelaas van de vreemdeling geen positieve overtuigingskracht uitgaat en het daarom ongeloofwaardig is, omdat de staatssecretaris niet heeft onderbouwd waarom van de vreemdeling wordt verwacht dat hij titels, regisseurs of acteurs van verhuurde pornografische films kan noemen. De rechtbank heeft daaraan volgens de staatssecretaris ten onrechte ten grondslag gelegd dat hij voorbij is gegaan aan de onweersproken stelling van de vreemdeling dat het voorhanden hebben van pornografische films in Irak illegaal is en om die reden de gang van zaken bij de verhuur van dergelijke films dan ook afwijkt van die in Nederland. Door aldus te overwegen heeft de rechtbank niet onderkend dat van de vreemdeling, gelet op het belang van de verhuur van pornografische films voor de winkel waar hij werkzaam was, de door hem verrichte werkzaamheden, de omvang van die werkzaamheden en het gestelde dat de vreemdeling deze werkzaamheden vanaf juni dan wel juli 2004 tot februari 2008 bijna onafgebroken heeft verricht, in alle redelijkheid mag worden verwacht dat hij enige kennis heeft van titels, acteurs dan wel regisseurs van de door hem op grote schaal ingekochte en verhuurde pornografische films, aldus de staatssecretaris.

2.1. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraak van 18 februari 2011 in zaak nr. 201002537/1/V2, www.raadvanstate.nl) behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door een vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van de staatssecretaris en kan die beoordeling door de

rechter slechts terughoudend worden getoetst. De maatstaf bij die toetsing is niet het eigen oordeel van de rechter over de geloofwaardigheid van het relaas, maar de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat de staatssecretaris, gelet op de motivering neergelegd in het voornemen en het besluit, gezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas heeft kunnen komen.

2.2. De rechtbank heeft, in hoger beroep onbestreden, overwogen dat tussen partijen als vaststaand heeft te gelden dat de staatssecretaris zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het ontbreken van identiteits- dan wel nationaliteitsdocumenten aan de vreemdeling is toe te rekenen, zodat hij het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vreemdelingenwet 2000 in redelijkheid aan de vreemdeling heeft kunnen tegenwerpen en van het relaas derhalve positieve overtuigingskracht dient uit te gaan.

2.3. De staatssecretaris heeft zich in het besluit en het daarin ingelaste voornemen op het standpunt gesteld dat van het asielrelaas van de vreemdeling, dat hij wegens in- en verhuur van pornografische films problemen heeft ondervonden dan wel dat hij om die reden is bedreigd, in de kern ongeloofwaardig wordt geacht, nu de vreemdeling van die films geen titels of namen van regisseurs dan wel acteurs kan noemen. De vreemdeling wordt niet gevolgd in zijn stelling dat het een feit van algemene bekendheid is dat deze gegevens van pornografische films totaal oninteressant en daarom onbekend zijn. Volgens de staatssecretaris is aannemelijk dat die gegevens bekend zijn, juist bij degenen die er hun beroep van hebben gemaakt dergelijke films tegen betaling bij het publiek bekend te maken en te verhuren. Daarbij heeft de staatssecretaris onder meer in aanmerking genomen dat de vreemdeling heeft verklaard dat op de verpakkingen van de pornografische films titels waren vermeld en soms foto's of andere aanduidingen en dat ongeveer vijftien klanten per dag deze films huurden. Voorts heeft de vreemdeling verklaard dat hij de films in de winkel moest rangschikken, de klanten moest helpen met het uitzoeken van films en bij de inkoop van de films tevens moest controleren, of hij de juiste films meekreeg. Dat de registratie van de films door de baas van de vreemdeling gebeurde doet volgens de staatssecretaris aan het voorgaande niet af. Mede gelet op de omstandigheid dat de vreemdeling zijn werkzaamheden, naar eigen zeggen, vanaf 2004 tot in 2007 heeft verricht, leidt de omstandigheid dat de vreemdeling van de verhuurde pornografische films geen enkele titel, regisseur dan wel acteur kan noemen ertoe dat ongeloofwaardig wordt geacht dat de vreemdeling daadwerkelijk bij de in- en verhuur van pornografische films betrokken is geweest en gaat van het asielrelaas geen positieve overtuigingskracht uit, aldus de staatssecretaris.

2.4. De vreemdeling heeft in beroep toegelicht dat zijn gebrek aan kennis van de verhuurde pornografische films het gevolg is van de omstandigheid dat het voorhanden hebben van dergelijke films in Irak illegaal is en verhuur van die films, anders dan in Nederland, op heimelijke wijze

geschiedt. Derhalve mag van hem niet worden verwacht dat hij informatie over de films kan verschaffen, aldus de vreemdeling.

2.5. Er is, anders dan de rechtbank heeft overwogen, geen grond voor het oordeel dat de staatssecretaris zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat van de vreemdeling verwacht kon worden dat hij ten minste enige informatie kan verschaffen over het door hem verhuurde pornografische filmmateriaal. De verklaring van de vreemdeling voor zijn gebrek aan kennis van de pornografische films leidt niet tot een ander oordeel, nu de staatssecretaris in het besluit, zoals hiervoor onder 2.3. weergegeven, heeft gemotiveerd dat van de vreemdeling, met name gelet op de door hem verrichte werkzaamheden, de omvang daarvan en de omstandigheid dat de vreemdeling die werkzaamheden vanaf juni dan wel juli 2004 tot in 2007 bijna onafgebroken heeft verricht, mag worden verwacht dat hij over de door hem verhuurde pornografische films kan verklaren. Onder deze omstandigheden, bezien in samenhang met hetgeen hiervoor onder 2.1. en 2.2. is overwogen, bestaat geen grond voor het oordeel dat de staatssecretaris zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het gehele relaas ongeloofwaardig is. De grief slaagt.

3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal het beroep van de vreemdeling tegen het besluit alsnog ongegrond worden verklaard. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat aan de in eerste aanleg voorgedragen, maar hiervoor niet besproken beroepsgronden, niet wordt toegekomen. Over die gronden heeft de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die gronden dan wel onderdelen van het besluit waarop ze betrekking hebben, en hetgeen partijen in hoger beroep aan de orde hebben gesteld. Die gronden vallen thans dientengevolge buiten het geschil.

4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, van 7 maart 2011 in zaak nr. 10/19179;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. R. van der Spoel, voorzitter, en mr. A.W.M. Bijloos en E. Steendijk, leden, in tegenwoordigheid van mr. N. Walcott-Oliai, ambtenaar van staat.

w.g. Van der Spoel
voorzitter

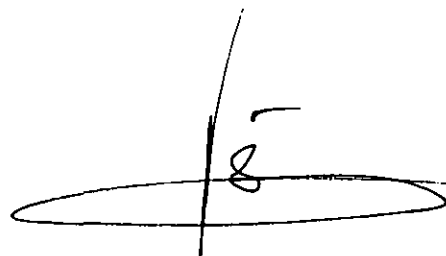
w.g. Walcott-Oliai
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 28 december 2012

555.

Verzonden: 28 december 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser